

Teatrul „Constantin Tănase“

CER CUVÎNTUL LA DIVERSE

Întrebarea e dacă patru-cinci numere, sau tablouri de rezistență, și două-trei nume — citiți vedete — pot asigura substanța și reușita unui întreg spectacol de music-hall. Două apariții ale cuplului „Tanța-Costel” (Cristina Stamate — Nae Lăzărescu) : dintr-unul aflăm cit de bine sau de mai puțin bine se poate dormi, între două campanii de contractări de taurine, la operă, la Shakespeare sau, în general, la teatrul clasic („mergem — zicea, cîndva, la „Alhambra”, G. Groner — mergem la *Ernani*, ca să facem nani”), iar într-al doilea, cuplul, în chip de microbiști, se cocoață, spre a urmări un meci de fotbal, într-un copac, unde... citesc amîndoi și comentează niște corespondență amoroasă. Un „Tanța și Costel” văduvit de farmecul acela al absurdului, de umorul sec, de demascarea poncifelor, care ne-au solicitat simpatia, atunci, la T.V., tot mai retrogradate în favoarea comicalului furnizat de solecisme. Un număr de imitație, ce e drept excelentă, executat de Mircea Grigore : au fost, într-adevăr, prezenți „în reprezentatie”, cum ne făgăduiește programul, Amza Pellea, Toma Caragiu ș.a. Apoi Tonino, da, Tonino cel de la circ, cu un cățel dresat, într-un număr nu lipsit de haz. Baletul „Marele colan” (reluînd — poate chiar fără

s-o știe — o idee mai veche a lui Oleg Danovschi și a splendidei Heana Simo : statura prădată a idolului se însuflețește și o pedepsește pe scelerată), armonios gândit de Nicolae Sever și frumos executat de Tudose Martinică și Luiza Laslo, Cupletul eponim rostit de H. Nicolaide, încadrîndu-se conștiincios în schema cunoscută : curățenia orașului, pe care cine trebuie n-o face, dar pe care și noi cetățenii etc., pletosul, ICRAL-ul (cu toată „inovația”, într-aceasta din urmă, a tratării sale după străvechea metodă retorică numită preterițiune : „eu, unul, n-am să vorbesc de ICRAL, dar...”) și încă un cuplet, tot pe textul lui J. Fulga, „Gigi jazzbandistul”, cucerind fără rezerve marele public de music-hall prin temperamentul și farmecul incontestabil al Cristinei Stamate, dar, mai ales, vai, printr-un comic verbal mizînd pe cea mai mică rezistență, aceea a fonetizării limbii române așa cum o rostesc străinii, în speță aceiași cîntăreți și lăutari care, în diverse ipostaze, au constituit calul de bătaie al cite unui, neregretat, Teodor Speranță.

Acestea ar fi cele menționabile. Încolo, muzica lui Gelu Solomonescu și cea a lui Dan Ardeleanu (dureros mutilată de o stație de amplificare nepusă la punct), coregrafia lui Sandu Feyer și a Cristinei Atanasu, interpretarea lui Horia Căciulescu, Nae Lăzărescu, George Enache, Anca Liana ș.a., precum și a Vioricăi Chiș și a corpului de balet, nici peste, dar nici sub media la care se situează fantezia, verva, hazul — ca să nu mai vorbim de valoarea educativă a satirei — întregului spectacol.

R. A.

Scenă de ansamblu

